

Sygn. akt XII Ga 661/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Krakowie XII Wydział Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Adam Sęk

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Protokolant: sekretarz sądowy Rafał Bielski

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko P. H.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 14 marca 2016r. sygn. akt IV GC 1994/15/S

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.690,00 zł (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 3 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 171,00 zł (sto siedemdziesiąt jeden złotych);

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1.080,00 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych).

SSO Bożena Cincio – Podbiera SSO Adam Sęk SSO Agata Pierożyńska

XII Ga 661/16

UZASADNIENIE

Powód R. P. domagał się zasądzenia od P. H. kwoty 11 070 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za nadzór konserwatorski robót budowlanych na elewacjach (...)za okres od kwietnia do czerwca 2013 roku.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia. Wskazał, iż faktura za świadczone usługi winna być wystawiona najdalej w dniu 28 czerwca 2013 roku w związku z czym trzydziestodniowy termin płatności przypadał na dzień 28 lipca 2013 roku, co wobec wystąpienia na drogę sądową z dniem 30 lipca 2015 roku czyni roszczenie przedawnionym. Ponadto wywiódł, iż wysokość umówionego wynagrodzenia za ten okres wynosiła kwotę 6000 zł netto czyli 7380 zł brutto, co zostało przez strony ustalone w związku z przedłużaniem się prac na tej inwestycji

Powód okolicznościom tym zaprzeczył, wskazując, iż wyjątkowo w okresie sierpień-grudzień 2012 roku ustalono wynagrodzenie na kwotę 2000 zł netto miesięcznie, na co powód wyraził zgodę. Natomiast dalsze świadczenie usług konserwatorskich zależne było od przyjęcia wynagrodzenia na poziomie 3000 zł netto miesięcznie, co znalazło odzwierciedlenie w fakturach powoda.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2016 roku Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości, obciążając pozwanego kosztami procesu.

W oparciu o dowody z dokumentów w postaci faktur za świadczone usługi oraz treści dziennika budowy i na podstawie zeznań świadków oraz stron Sąd Rejonowy ustalił, iż zawierając umowę strony przyjęły wynagrodzenie w wysokości 3 tysiące złotych netto miesięcznie. Natomiast za okres od sierpnia do końca grudnia 2012 roku powód wystawił jedną, łączną fakturę na kwotę 10 000 zł netto, przy przyjęciu ryczałtu miesięcznego w wysokości 2000 zł. Powód zastosował bowiem rabat ze względu na przesunięcie terminu zakończenia budowy. Z końcem roku 2012, gdy strony miały świadomość dalszego przedłużenia prac, podtrzymano pierwotne ustalenia, zgodnie z którymi wynagrodzenie powoda wynosić miało 3000 zł netto miesięcznie. Ustalił też Sąd, że w okresie od stycznia do końca marca 2013 roku powód dokonał osiemnastu wpisów w Dzienniku budowy, a w okresie od kwietnia do końca czerwca 2013 roku piętnastu wpisów. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż pozwany nie odesłał powodowi spornej faktury, wobec czego akceptował jej treść i termin płatności wynoszący 30 dni.

W ocenie Sądu Rejonowego, który dał wiary zeznaniom powoda, pozwany nie zdołał wykazać aby wynagrodzenie miesięczne w spornym okresie wynosić miało 2000 zł netto, nie zaś 3000 zł netto. Sąd Rejonowy wywiódł, iż twierdzenia pozwanego dotyczące wysokości wynagrodzenia pozostają w sprzeczności do jego zachowania, polegającego na akceptowaniu wystawionych faktur tak co do kwot, jak i w zakresie wskazanych tam terminów zapłaty.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód wystawił fakturę zbiorczą zgodnie z treścią par. 9 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 roku w sprawie zwrotu podatków niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, to jest w terminie siedmiu dni od zakończenia świadczenia usług nadzoru konserwatorskiego. Faktura została bowiem wystawiona w dniu 3 lipca 2013 roku, co biorąc pod uwagę termin płatności 30 dni powoduje, iż dwuletni termin przedawnienia rozpoczął bieg dnia 3 sierpnia 2013 roku. W oparciu o te ustalenia Sąd Rejonowy zasądził żadaną kwotę na podstawie art. 750 k.c. w związku z art. 735 § 1 k.c. i art. 353/ 1/ k.c.

Pozwany w apelacji od tego wyroku zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 121 § 1 zd. 1 k.c. oraz art. 120 § 1 zd. 2 k.c. oraz par.9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 roku. W tym zakresie pozwany podniósł zarzut błędnego ustalenia faktycznego odnośnie daty przedawnienia roszczenia powoda, wskazując, iż jeśli wymagalność wierzytelności zależy od dokonania jakich czynności przez uprawnionego, to przy zastosowaniu reguł z art. 120 k.c. bieg terminu przedawnienia należy liczyć od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Zdaniem skarżącego termin ten przypadał na dzień 28 lipca 2013 roku, co biorąc pod uwagę termin płatności powoduje, iż bieg terminu przedawnienia rozpoczął się z dniem 28 lipca 2015 roku.

Zakwestionował też pozwany ustalenia faktyczne Sądu dotyczące wysokości wynagrodzenia za okres od kwietnia do końca czerwca 2013 roku, wywodząc, że zastosowanie rabatu powinno znaleźć odzwierciedlenie w dokumentacji rozliczeniowej, to jest w fakturze za ten okres, która jednak takich adnotacji nie zawiera. Wskazał, że prace przeciągnęły się na kolejny kwartał w związku z czym strony umówiły się na stawkę wynagrodzenia w wysokości 2000 zł netto miesięcznie, a brak zapłaty wynikał z wadliwości faktury zbiorczej obejmującej wynagrodzenie za III kwartał 2013 roku. Podniósł ponadto, że sprzeczność zeznań pozwanego z treścią zeznań powoda w nie przesądza o tym by zeznania pozwanego nie polegały na prawdzie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest częściowo zasadna.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów skarżącego dotyczących wysokości wynagrodzenia za usługi konserwatorskie, natomiast w części podziela zarzuty pozwanego dotyczące przedawnienia roszczenia.

Należy mieć na uwadze to, iż strony umówiły się na wynagrodzenie ryczałtowe za każdy kolejny miesiąc nadzoru konserwatorskiego. Nie ma też podstaw do zakwestionowania przyjętego przez Sąd Rejonowy trzydziestodniowego terminu płatności. W konsekwencji wynagrodzenie za kwiecień 2013 roku stawało się wymagalne z końcem maja 2013 roku, wynagrodzenie za maj z końcem czerwca 2013 roku. Sam bowiem fakt wystawienia zbiorczej faktury za okres trzech miesięcy nie decyduje o biegu terminu przedawnienia. Biorąc pod uwagę treść art. 120 § 1 k.c., zgodnie z którym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeśli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdy był uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie, przyjąć należy, że wynagrodzenie za kwiecień i maj 2013 roku, nawet z uwzględnieniem siedmiodniowego terminu do wystawienia faktury, uległo przedawnieniu. Najdalszym terminem, w którym rozpoczyna się bieg przedawnienia był w obu przypadkach termin uwzględniający 30 dni wymagalności i 7 dni na wystawienie faktury, czyli 37 dni od końca każdego, kolejnego miesiąca. Dla wynagrodzenia za kwiecień 2013 roku bieg terminu przedawnienia rozpoczął się zatem dniem 7 czerwca 2013 roku, a dla wynagrodzenia za maj z dniem 7 lipca 2013 roku. Nie można bowiem tracić z pola widzenia tego, iż wynagrodzenie przypadało powodowi za każdy miesiąc odrębnie. W takiej sytuacji bieg terminu przedawnienia winien być ustalony odrębnie dla każdego kolejnego miesiąca. Przedawnieniu nie uległo zatem jedynie wynagrodzenie za czerwiec 2013 roku skoro fakturę wystawiono w dniu 3 lipca 2013 roku. Bieg terminu przedawnienia rozpoczął się zatem z dniem 3 sierpnia 2013 roku i w tym przypadku do przedawnienia nie doszło. W ocenie Sądu Okręgowego powód wystawił fakturę- w zakresie wynagrodzenia za czerwiec- w najwcześniejszym możliwym terminie czyli zgodnie z treścią art. 120 § 1 zdanie 2 k.c. Nadzór konserwatorski zakończył się w dniu 28 czerwca 2013 roku to jest w piątek, w związku z czym wystawienie faktury po weekendzie czyli w poniedziałek spełnia warunki zawarte w cytowanej normie. Za najwcześniejszy możliwy termin należy bowiem uznać pierwszy po zakończeniu prac dzień roboczy.

Nie można natomiast podzielić poglądów pozwanego w kwestii ustalenia wysokości wynagrodzenia. Istotnie, pozwany nie odesłał faktury, ani nie domagał się jej korekty, co potwierdza stanowisko powoda odnośnie wysokości wynagrodzenia za ten okres, czyniąc równocześnie wiarygodnymi zeznania powoda w zakresie okresowego wprowadzenia rabatu w wysokości 1000 zł miesięcznie. Brak jest zatem przesłanek do podważenia dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zeznań stron. Należy zauważyć, iż jeśli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawnej i zgodne z doświadczeniem życiowym, jego ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne/ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/ 00/.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3690 zł, stanowiącą wynagrodzenie za miesiąc czerwiec 2013 roku, z odsetkami ustawowymi od dnia 3 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie obejmującym roszczenie przedawnione, powództwo oddalił. O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 1 k.p.c., mając na względzie to, iż powód utrzymał się ze swoim roszczeniem jedynie w około 30 %.

W pozostałym zakresie apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 100 zd. 1 k.c. w związku z § 2 i § 10 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie/radcowskie/ albowiem postępowanie apelacyjne zostało wszczęte w maju 2016 roku.

Ref. I inst. SSR E. Ostrowska-Suchmiel